

- 1 Actul administrativ-jurisdicțional pentru care, prin lege organică specială, se prevede o cale de atac în fața unei jurisdicții administrative speciale:**
 - A. nu poate fi atacat direct la instanța de contencios administrativ, în ipoteza în care partea înțelege să renunțe la calea administrativ-jurisdicțională de atac;
 - B. poate fi atacat la instanța de contencios administrativ, cu condiția respectării dispozițiilor legale privind plângerea prealabilă;
 - C. poate fi atacat direct la instanța de contencios administrativ oricând, fără efectuarea proceduri prealabile, după renunțarea la jurisdicția administrativă specială.
- 2 Într-un recurs în interesul legii Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că:**
 - A. asociațiile, în calitate de organisme sociale interesate, pot supune controlului de legalitate actele administrative, invocând interesul legitim public, subsidiar invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă decurgând din legătura directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele asociației, potrivit statutului;
 - B. asociațiile, în calitate de organisme sociale interesate, pot supune controlului de legalitate actele administrative, invocând interesul legitim public, subsidiar invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă decurgând din legătura directă sau indirectă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul general al asociației, potrivit statutului;
 - C. asociațiile, în calitate de organisme sociale interesate, pot supune controlului de legalitate actele administrative, invocând interesul legitim public și dispozițiile statutului, în acord cu principiul specialității capacității de folosință.
- 3 Motivele de nelegalitate invocate în cererea de anulare a unui act administrativ cu caracter normativ:**
 - A. nu sunt limitate la cele invocate prin plângerea prealabilă;
 - B. sunt limitate la cele invocate prin plângerea prealabilă;
 - C. pot fi invocate oricând, fără parcurgerea procedurii administrative prealabile.
- 4 Autorizația se consideră acordată sau, după caz, reînnoită dacă:**
 - A. autoritatea administrației publice competente răspunde negativ, în termenul prevăzut de lege pentru emiterea autorizației;
 - B. autoritatea administrației publice nu răspunde solicitantului în termenul prevăzut de lege pentru emiterea sau reînnoirea respectivei autorizații;
 - C. solicitantul nu depune cerere pentru autorizare sau reînnoire.
- 5 Suspendarea executării unei autorizații de desființare a unei construcții și oprirea executării lucrărilor se poate dispune:**
 - A. prin act administrativ, de către prefectul județului sau al municipiului București, în virtutea exercitării dreptului de tutelă administrativă;
 - B. de către instanțele judecătorești, până la soluționarea pe fond a acțiunii în anulare;
 - C. de către instanțele judecătorești, până la soluționarea definitivă a acțiunii în anulare, pe toată durata existenței construcției și ulterior, dacă autorizația de desființare nu a fost revocată.
- 6 Plângerea prealabilă:**
 - A. poate fi formulată oricând, în cazul actului administrativ cu caracter normativ;
 - B. este obligatorie înainte de exercitarea controlului judecătoresc de legalitate, atât prin acțiunea în anulare cât și pe calea excepției de nelegalitate;
 - C. poate fi formulată în termenul de prescripție de 30 de zile de la data când persoana vătămată a luat cunoștință, pe orice cale, de conținutul actului administrative cu caracter normativ.
- 7 Raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii:**
 - A. deciziei de impunere, pentru diferențe în plus sau în minus de obligații fiscale principale aferente diferențelor de baze de impozitare;
 - B. procesului-verbal de sechestru asigurator;
 - C. deciziei de refacere a inspecției fiscale.

8 În cadrul unei proceduri de licitație publică deschisă:

- A. procedura de licitație se desfășoară de regulă într-o etapă de deschidere a ofertelor și o etapă finală de licitație electronică;
- B. autoritatea contractantă are dreptul de a decide și organizarea unei etape finale de licitație electronică;
- C. dacă s-a prevăzut în anunțul de participare și în documentația de atribuire se poate organiza și o etapă finală de licitație electronică.

9 Se exceptează de la accesul liber al cetățenilor, conform Legii nr.544/2001, următoarele informații:

- A. sursele financiare, bugetul și bilanțul contabil;
- B. informațiile cu privire la datele personale, potrivit legii;
- C. lista cuprinzând categoriile de documente produse și/sau gestionate, potrivit legii.

10 Curtea Constituțională sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.7 alin.(6) și ale art.11 alin.(1) lit.e) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr.212/2018, precum și a dispozițiilor art.11 alin.(2) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, a apreciat că:

- A. procedura prealabilă este inaplicabilă în cazul litigiilor privind executarea contractelor administrative, declanșate ca urmare a neîndeplinirii de către una dintre părțile contractante a obligațiilor contractuale asumate;
- B. obligativitatea parcurgerii procedurii prealabile instituită, în cazul litigiilor legate doar de executarea contractului, nu îngrădește accesul la justiție, această procedură prealabilă oferind părților posibilitatea de a se înțelege asupra eventualelor pretenții ale reclamantului, iar în cazul în care interesele părților nu se pot concilia, acestea au dreptul neîngrădit de a sesiza instanța competentă, pretențiile acestora fiind analizate în cadrul unui proces, beneficiind de garanțiile specifice unui proces echitabil;
- C. plângerea prealabilă este obligatorie în cazul acțiunilor care au ca obiect contracte administrative, legiuitorul nedistingând între încheierea contractelor administrative și executarea contractelor administrative.

11 Conform jurisprudenței CJUE, dreptul Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că:

- A. în acord cu principiul efectivității coroborat cu principiul securității juridice, se opune aplicării de către o instanță națională a unui termen de decădere, stabilit în baza unei prevederi naționale, astfel cum este interpretată printr-o decizie a unei instanțe naționale competente în acest sens, pentru formularea unei cereri de revizuire a unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate cu încălcarea dreptului Uniunii atunci când, la data formulării acestei cereri de revizuire, decizia care instituie termenul menționat nu a fost încă publicată în conformitate cu procedura stabilită de dreptul național;
- B. se opune, în principiu, unei prevederi naționale, astfel cum este interpretată printr-o decizie a unei instanțe naționale competente în acest sens, care prevede un termen de decădere pentru formularea unei cereri de revizuire a unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate cu încălcarea dreptului Uniunii, termen care curge de la data comunicării deciziei supuse revizuirii;
- C. impune instanței naționale să înlăture aplicarea normelor interne de procedură care conferă autoritate de lucru judecat unei decizii judecătorești, dacă aceasta ar fi singura modalitate care ar permite îndreptarea unei situații naționale incompatibile cu dreptul Uniunii.

12 10.Predictibilitatea impunerii ca principiu pe care se bazează impozitele și taxele reglementate de Codul fiscal asigură:

- A. stabilitatea impozitelor, taxelor și contribuțiilor obligatorii, pentru o perioadă de timp de cel puțin un an, în care nu pot interveni modificări în sensul majorării sau introducerii de noi impozite, taxe și contribuții obligatorii;
- B. prin nivelul impunerii, condiții egale investitorilor și capitalului român;
- C. ca sarcina fiscală a fiecărui contribuabil să fie stabilită pe baza puterii contributive, a dispozițiilor legale incidente, pentru toate impozitele, taxele și contribuțiile obligatorii, existente sau introduse în anul de referință.

13 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

- A. art. 6 din Convenție nu este aplicabil în soluționarea plângerilor contravenționale deoarece dispozițiile privind contravențiile nu intră sub incidența dreptului penal;
- B. procedura de soluționare a plângerilor contravenționale are un caracter echitabil, cu respectarea dreptului contravenientului la prezumția de nevinovăție, aprecierea instanțelor, prin hotărâri motivate, asupra probatoriului, neputând afecta acest caracter;
- C. reclamanta nu a beneficiat de dreptul la respectarea prezumției de nevinovăție având în vedere că, în dreptul intern, procesul-verbal de contravenție se bucură de prezumția de legalitate și temeinicie și că instanțele naționale îi impuseseră obligația de a răsturna sarcina probei.

14 Funcția de primar este incompatibilă cu:

- A. exercitarea calității de membru al consiliului de administrație al unei entități economice din subordinea sau la care unitatea administrativ-teritorială pe care o conduce deține participație;
- B. activitățile de scriitor și compozitor;
- C. funcția de consilier local.

15 Pot elabora și emite norme care să aibă legătură cu prevederile Codului fiscal, sub sancțiunea nulității absolute:

- A. Guvernul României, președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, Ministerul Finanțelor Publice și alte instituții publice aflate în subordinea Guvernului;
- B. Comisia Fiscală Centrală, Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și instituțiile publice cu atribuții de reglementare și control din subordinea acestuia;
- C. Guvernul României, Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, Ministerul Finanțelor Publice și alte instituții publice prevăzute de Codul Fiscal.

16 Când la săvârșirea unor contravenții au participat mai multe persoane, constatate în același timp de același agent constator:

- A. se încheie un singur proces-verbal pentru toate persoanele, iar sancțiunea se aplică pentru fiecare contravenție în parte;
- B. toate contravențiile se constată prin același proces-verbal, sancțiunile contravenționale se cumulează fără a putea depăși dublul maximului amenzii prevăzut pentru contravenția cea mai gravă sau, după caz, maximul general stabilit în prezenta ordonanță pentru prestarea unei activități în folosul comunității;
- C. sancțiunea se va aplica fiecăreia separat, pentru fiecare contravenție în parte, prin încheierea câte unui proces-verbal, iar sancțiunile contravenționale se cumulează fără a putea depăși dublul maximului amenzii prevăzut pentru contravenția cea mai gravă sau, după caz, maximul general stabilit în prezenta ordonanță pentru prestarea unei activități în folosul comunității.

17 Instanța de contencios administrativ poate suspenda judecarea pricinii:

- A. când au fost sesizate organele de urmărire penală pentru o infracțiune săvârșită în legătură cu actul administrativ atacat, numai dacă ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea;
- B. când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune săvârșită în legătură cu actul administrativ atacat, numai dacă reclamantul - persoană vătămată nu stăruie în continuarea judecării pricinii;
- C. când s-a dispus trimiterea în judecată a funcționarului public care a contribuit la emiterea actului administrativ atacat pentru o infracțiune săvârșită în legătură cu acest act, chiar dacă reclamantul-persoană vătămată stăruie în continuarea judecării.

18 Executarea sancțiunilor contravenționale se prescrie:

- A. dacă procesul-verbal de constatare a contravenției nu a fost comunicat contravenientului în termen de cel mult două luni de la data aplicării sancțiunii;
- B. dacă procesul-verbal de constatare a contravenției nu a fost comunicat contravenientului în termen de cel mult șase luni de la data săvârșirii faptei;
- C. dacă sancțiunea contravențională aplicată nu a fost executată în termen de trei ani de la data aplicării sancțiunii.

19 Cota de impozitare pe veniturile microîntreprinderilor este de:

- A. 1% pentru microîntreprinderile care au unul sau mai mulți salariați sau au persoane angajate cu contract individual de muncă cu timp parțial dacă fracțiunile de normă prevăzute în acestea, însumate, reprezintă echivalentul unei norme întregi;
- B. 3% pentru microîntreprinderile care au un salariat sau au încheiate contracte de administrare sau mandat, potrivit legii, în cazul în care remunerația acestora este cel puțin la nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată;
- C. 3%, cu condiția menținerii numărului de salariați pe tot parcursul anului fiscal.

20 Trecerea unui bun din domeniul public al statului în domeniul public al unei unități administrativ-teritoriale se face:

- A. prin hotărâre a Guvernului, dacă prin lege nu se dispune altfel;
- B. la cererea Guvernului, prin hotărâre a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local al comunei, al orașului sau al municipiului, după caz;
- C. prin hotărâre a Guvernului și prin hotărâre a consiliului județean al județului în a cărui proprietate se transmite, care conține în mod obligatoriu dispoziții privind întoarcerea bunului în domeniul public al județului, în situația în care obiectivul nu a fost realizat;

21 Într-un proces înregistrat pe rolul instanței la data de 15.12.2018, încheierea prin care prima instanță a respins ca inadmisibilă o cerere de intervenție:

- A. nu se poate ataca decât odată cu fondul;
- B. poate fi atacată cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare pentru partea lipsă, instanța de apel pronunțând o hotărâre susceptibilă de recurs;
- C. poate fi atacată numai cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare pentru partea lipsă.

22 Apelul incident:

- A. poate fi formulat de intimatul-pârât din apelul principal împotriva intimatului – intervenient, atunci când intimatul – pârât urmărește schimbarea hotărârii primei instanțe cu privire la cererea de intervenție;
- B. rămâne fără efect dacă apelul principal este respins pentru lipsa calității procesuale active în apel a apelantului principal;
- C. declarat de intervenientul accesoriu va fi respins ca neavenit dacă apelul principal, declarat de partea în favoarea căreia a intervenit la fond intervenientul accesoriu, a fost respins ca nefondat.

23 Este inadmisibilă contestația în anulare prin care se invocă:

- A. nelegala citare a contestatorului care susține că a pierdut termenul de declarare a apelului motivat de faptul că hotărârea i-a fost comunicată la aceeași adresă greșită la care a și fost citat în cursul procesului, proces în cadrul căruia nu s-a prezentat la niciun termen de judecată;
- B. nelegala citare a contestatorului, în cazul în care acest motiv a fost invocat pe calea recursului, fiind respins motivat de faptul că erau necesare cercetări de fapt;
- C. greșita anulare a recursului ca netimbrat, deși dovada achitării taxei judiciare de timbru se regăsea la dosar, în plicul cu care fusese expediată către instanță respectiva cale de atac.

24 Spre deosebire de renunțarea la judecata cererii de chemare în judecată, achiesarea la hotărâre:

- A. nu poate determina obligarea apelantului ori recurentului la plata cheltuielilor de judecată;
- B. nu presupune niciodată acordul părții adverse;
- C. dacă intervine în fața instanței de apel nu conduce la anularea hotărârii primei instanțe.

25 Cererea reconvențională:

- A. formulată de reclamant față de cererea reconvențională a pârâtului inițial este admisibilă;
- B. se judecă în toate cazurile împreună cu cererea principală;
- C. se depune cel mai târziu la primul termen de judecată, dacă întâmpinarea nu este obligatorie.

26 Nulitatea decurgând din redactarea și promovarea unei cereri de chemare în judecată de către un reclamant persoană juridică, prin mandatar persoană juridică:

- A. nu poate fi acoperită prin semnarea și însușirea cererii de chemare în judecată de către reprezentantul legal al persoanei juridice, deoarece încălcarea dispozițiilor referitoare la reprezentarea procesuală reprezintă unul din cazurile de nulitate necondiționată de existența unei vătămări;
- B. poate fi acoperită dacă reprezentantul legal al reclamantului a semnat și și-a însușit cererea de chemare în judecată în termenul acordat de instanță pentru complinirea lipsurilor;
- C. nu poate fi acoperită prin semnarea și însușirea cererii de chemare în judecată de către reprezentantul legal al persoanei juridice deoarece, în acest caz, instanța nu are posibilitatea de a acorda un termen pentru acoperirea lipsurilor.

27 Reprezintă încălcare a principiului neîntrăutării situației în propria cale de atac:

- A. atunci când ambele părți au declarat apel împotriva soluției de admitere în parte a acțiunii, tribunalul a admis ambele apeluri, a anulat hotărârea primei instanțe și, rejudecând, a respins acțiunea ca nefondată;
- B. atunci când, în judecata apelului declarat de către reclamant împotriva soluției de admitere în parte a acțiunii, tribunalul a invocat din oficiu excepția autorității de lucru judecat, a admis apelul, a anulat hotărârea primei instanțe și, rejudecând, a respins acțiunea pentru autoritate de lucru judecat;
- C. atunci când ambele părți au declarat apel împotriva soluției de admitere în parte a acțiunii, tribunalul a respins apelul pârâtului, a admis apelul reclamantului, a anulat hotărârea primei instanțe și, rejudecând, a respins acțiunea ca nefondată.

28 În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că:

- A. în cadrul cooperării dintre Curte și instanțele naționale instituite, necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să îi fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se încadrează întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări;
- B. este necesar, dar nu indispensabil ca instanța națională să ofere, în însăși decizia de trimitere, un minim de explicații cu privire la motivele care au stat la baza alegerii prevederilor dreptului Uniunii a căror interpretare o solicită, precum și cu privire la legătura pe care o stabilește între aceste prevederi și legislația națională aplicabilă litigiului cu care este sesizată;
- C. informațiile cuprinse în deciziile de trimitere, cum ar fi „expunerea motivelor care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau validitatea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii, precum și legătura pe care instanța de trimitere o stabilește între aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă litigiului principal” sunt destinate numai să permită Curții să dea răspunsuri utile.

29 Judecătorul este incompatibil de a judeca:

- A. când este căsătorit cu fratele sau sora soțului reprezentantului unei părți;
- B. dacă, atunci când este investit cu soluționarea unei căi de atac, soțul său a avut calitatea de procuror, la judecarea altei pricini, în fața primei instanțe;
- C. când soțul său a reprezentat partea la judecarea altei pricini, în fața altei instanțe.

30 Cererea de refuz a executării în România a unei hotărâri judecătorești pronunțată într-un stat membru UE, în materie civilă și comercială, potrivit dispozițiilor Regulamentului (UE) 1215/2012, este de competență în primă instanță a:

- A. judecătoriei;
- B. tribunalului;
- C. curții de apel;

31 Sumele achitate cu titlu de taxe judiciare de timbru se restituie, după caz, integral, parțial sau proporțional, la cererea petiționarului:

- A. în cazul în care acțiunea a fost anulată ca insuficient timbrată;
- B. în cazul în care reclamantul a renunțat la judecată după comunicarea cererii de chemare de judecată către pârât, dar înainte de primul termen de judecată;
- C. în cazul în care reclamantul a renunțat la judecata cererii de divorț.

32 Executarea provizorie judecătorească:

- A. nu este nevoie să fie solicitată în mod expres de către parte;
- B. nu poate fi solicitată pentru prima oară în apel;
- C. poate fi acordată și într-o cauză privind obligația de întreținere între soți.

33 Recursul:

- A. este o cale de atac extraordinară, devolutivă, de reformare;
- B. nu se poate exercita niciodată atât timp cât partea are deschisă calea de atac a apelului;
- C. se judecă cu prioritate în raport cu revizuirea.

34 În cazul unor cereri de primă instanță, una de competența judecătoriei, iar cealaltă de competența tribunalului, conexe la tribunal, în caz de disjungere motivat de faptul că doar una este în stare de judecată:

- A. tribunalul rămâne competent să soluționeze ambele cereri;
- B. cererea de competența judecătoriei va fi restituită acesteia, apreciindu-se că nu mai subzistă motivele pentru care a operat prorogarea de competență;
- C. judecătoria va soluționa ambele procese, fiind instanța mai întâi investită.

35 Ordinea corectă de soluționare a excepțiilor este:

- A. excepția litispendenței, excepția conexității, excepția perimării;
- B. excepția perimării, excepția litispendenței, excepția conexității;
- C. excepția litispendenței, excepția perimării, excepția conexității.

36 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

- A. dreptul la acțiune sau de recurs trebuie să se exercite din momentul în care părțile interesate pot cunoaște efectiv hotărârile judecătorești care le impun o obligație sau care ar putea aduce atingere drepturilor sau intereselor lor legitime; notificarea, în calitate de act de comunicare între organul jurisdicțional și părți servește la luarea la cunoștință a deciziei instanței, precum și fundamentele care o motivează, după caz, pentru a permite părților de a o recura;
- B. „dreptul la o instanță” cuprinde mai multe aspecte, printre care dreptul la acces și egalitatea armelor, care impune un echilibru just între părți, iar aceste principii se aplică, în parte, în domeniul specific al semnificației și notificării actelor juridice către părți;
- C. instanțele naționale nu au dat dovadă de un formalism incompatibil cu litera și spiritul art. 6 paragraful 1 din Convenție și nu au adus atingere nejustificată dreptului societății reclamante de acces la o instanță pentru determinarea „drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil”, în cazul în care au respins o contestație în anulare motivat de faptul că notificarea prin afișare avea un temei legal în dreptul intern;

37 Intervine sancțiunea nulității atunci când:

- A. în cuprinsul citației transmisă reclamantului nu este menționată taxa judiciară de timbru, într-o acțiune referitoare la protecția drepturilor consumatorului;
- B. citația nu a fost înmănată cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată, chiar dacă partea s-a prezentat în fața instanței și nu a cerut amânarea cauzei;
- C. o cerere incidentală a fost formulată de o persoană lipsită de capacitate procesuală.

38 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României, cu privire la textele legale care reglementează obligativitatea reprezentării și asistării părților prin avocat, în calea de atac a recursului, respectiv obligativitatea redactării cererii de recurs, precum și exercitarea și susținerea recursului numai prin avocat, a reținut că:

- A. scopul urmărit de legiuitor prin instituirea obligației persoanelor fizice de a fi asistate sau reprezentate de avocat la redactarea cererii și motivelor de recurs, precum și în exercitarea acestuia, nu a fost unul legitim;
- B. opțiunea legiuitorului pentru măsura reprezentării și asistării de avocat în etapa recursului nu a fost necesară pentru atingerea scopului urmărit;
- C. această măsură, astfel cum a fost reglementată, nu apare ca fiind proporțională cu scopul legitim urmărit, din perspectiva relației existente între interesul general invocat și cel individual.

39 Neinvocarea de către părât a necompetenței teritoriale de ordine publică:

- A. obligă instanța să se declare competentă;
- B. nu împiedică instanța să invoce excepția necompetenței sale teritoriale;
- C. împiedică reclamantul să invoce necompetența teritorială de ordine publică a instanței la primul termen de judecată.

40 În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că în cazul strămutării repetate a judecății acțiunii de fond, instanța competentă teritorial să judece cererea de ordonanță președințială în legătură cu respectiva acțiune este:

- A. instanța determinată potrivit regulilor generale;
- B. instanța în favoarea căreia s-a strămutat prima dată judecata fondului cauzei;
- C. instanța în favoarea căreia s-a strămutat judecata fondului cauzei pentru a doua oară, deoarece a operat prorogarea legală de competență.

41 Prin acțiunea introdusă la Tribunalul A, reclamantul X a solicitat, în contradictoriu cu pârâta instituția publică Z, anularea deciziei nr. xx din data de zz.11.yyy prin care funcționarul Y a fost numit într-o funcție de conducere, ca urmare a unui concurs organizat în acest scop, susținând în esență că Y nu îndeplinea condițiile legale pentru numirea în funcția de conducere respectivă.

Tribunalul A, constatând că reclamantul nu a înțeles să solicite chemarea în judecată și a funcționarul Y, va proceda în felul următor:

- A. va soluționa fondul cauzei, deoarece raportul juridic de contencios administrativ se naște între persoana vătămată și autoritatea publică emitentă, putându-se adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept;
- B. va introduce în cauză, din oficiu, funcționarul Y, în calitate de destinatar al actului administrativ a cărui anulare se solicită și va soluționa fondul cauzei, pentru respectarea principiului contradictorialității;
- C. va pune în discuția părților, din oficiu, necesitatea introducerii în cauză a funcționarului Y, iar în situația în care niciuna dintre părți nu solicită introducerea în cauză a acestei persoane, va respinge acțiunea fără a se pronunța în fond.

42 Prin cererea înregistrată la Tribunalul A, reclamantul X a solicitat în contradictoriu cu autoritatea publică B, anularea unei dispoziții de aplicare a unei sancțiuni disciplinare și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, invocând un singur motiv de nelegalitate, respectiv că dispoziția nu cuprinde descrierea faptei și motivarea sancțiunii aplicate.

Prin sentința pronunțată, Tribunalul A a admis acțiunea formulată de reclamant și a anulat dispoziția atacată, reținând că această dispoziție nu cuprinde mențiunile legale obligatorii, respectiv abaterea săvârșită de reclamant și motivele în fapt și în drept ale actului administrativ.

Împotriva acestei sentințe, pârâta a declarat recurs în baza dispozițiilor art. 488 pct. 5 și 8 din Cod procedură civilă, susținând că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra cererii de încuviințare a probei cu înscrisuri, probă solicitată prin întâmpinare, iar Raportul comisiei de disciplină cuprinde descrierea faptei și motivarea aplicării sancțiunii.

În susținerea recursului, pârâta a depus la dosar înscrisuri, respectiv documentația întocmită de comisia de disciplină.

Investită cu soluționarea recursului, Curtea de Apel C:

- A. admite recursul, casează sentința și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe, deoarece instanța de fond nu putea face o analiză exhaustivă a actului administrativ atacat în lipsa documentației care a stat la baza emiterii sale, având obligația de a respecta principiul contradictorialității și necesitatea aplicării efective a dreptului părților la dublul grad de jurisdicție;
- B. admite recursul, casează sentința și reține cauza spre rejudecare, la un termen stabilit în acest scop, pentru a se respecta principiul contradictorialității și pentru a pune în discuția părților documentația care a stat la baza emiterii dispoziției de sancționare a reclamantului;
- C. respinge recursul ca nefondat, având în vedere că raportul comisiei de disciplină depus de autoritatea recurentă nu cuprinde descrierea faptei și motivarea aplicării sancțiunii, reținând că obligația autorității emitente de a motiva actul administrativ constituie o garanție contra arbitrarului administrației publice și se impune cu deosebire în cazul actelor prin care se modifică ori se suprimă drepturi sau situații juridice individuale și subiective.

43 Prin cererea înregistrată pe rolul instanței de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel X la data de zzz/ll/yyyy, reclamantul S.D. a solicitat în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Integritate anularea Raportului de evaluare nr. xzy/zz.ll.aaa, prin care s-a constatat starea de incompatibilitate începând cu data de 1 martie 2011 și până în prezent.

Prin sentința nr. xxx din data de z ll yyy, curtea de apel a admis acțiunea și a anulat raportul de evaluare, reținând, în esență, că în cazul unui medic șef de secție, legea îi stabilește interdicții în ceea ce privește cumulul de funcții publice prin incompatibilitățile stabilite de art. 180 alin. (1) din lege și îl împiedică în ceea ce privește activitatea în mediul privat să desfășoare contracte cu unitatea la care activează prin intermediul conflictului de interese dacă acesta participă din partea spitalului la luarea deciziei de a contracta și nu îl face incompatibil în mod absolut cu calitatea de administrator într-o societate comercială.

Împotriva sentinței a declarat recurs pârâta ANI, criticând-o pentru nelegalitate și, invocând dispozițiile art. 488 alin.1 pct. 8 Cod pr. civilă, susținând că incompatibilitățile nu sunt generate doar de exercitarea simultană a unor funcții publice, fiind necesar doar ca una dintre ele să fie o demnitate/calitate/funcție publică, legiuitorul folosește expresia de „activități sau alte funcții de manager” fără a distinge dacă este vorba de un manager din mediul public sau privat, calitatea de administrator al unei firme presupunând, deci, ca și în cazul managerului, tot o activitate de conducere, de efectuare a tuturor operațiunilor pentru aducerea la îndeplinire a obiectului de activitate al societății în baza mandatului dat de asociații reuniți în adunarea generală.

Ce a decis Înalta Curte de Casație și Justiție:

- A. a respins recursul ca nefondat, reținând în esență că din interpretarea sistematică a dispozițiilor legale incidente, rezultă că, față de natura juridică a funcției de șef de secție într-un spital public, determinată pe baza atribuțiilor prevăzute de lege și față de domeniul de aplicare a incompatibilităților stabilite expres pentru această funcție prin legea specială, nu există un temei legal pentru constatarea stării de incompatibilitate;
- B. a admis recursul, a casat sentința recurată și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe, reținând că instanța de fond nu a administrat probe în ceea ce privește exercitarea efectivă a activităților cu caracter comercial de către reclamant;
- C. a respins recursul ca nefondat, cu motivarea că activitățile imputate nu se circumscriu cauzelor de incompatibilitate ci de conflict de interese, calitate pentru care s-a mai întocmit un raport de evaluare, față de care instanța a respins acțiunea ca inadmisibilă, iar reclamantul nu a declarat recurs.

44 Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.213 alin.(8) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în redactarea anterioară modificării prin Ordonanța Guvernului nr.30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală. Ce a decis Curtea Constituțională?

- A. a respins excepția de neconstituționalitate cu motivarea că Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin Decizia nr.19 din 16 octombrie 2017 a statuat că atunci când se instituie măsuri asigurătorii în procesul penal nu este necesar să se indice sau să se dovedească ori să se individualizeze bunurile asupra cărora se înființează măsura asigurătorie;
- B. a admis excepția de neconstituționalitate pe considerentul că dispozițiile care reglementează măsurile asigurătorii, chiar dacă afectează posibilitatea de folosire a bunurilor, se încadrează în marja de apreciere a legiuitorului, fiind însă încălcate principiile fiscalității, respectiv ale neutralității și justei așezări a sarcinilor fiscale;
- C. a admis excepția de neconstituționalitate cu motivarea că o soluție legislativă care nu permite contestarea luării măsurii asigurătorii de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată încalcă dreptul de proprietate privată, cu atât mai mult se impune aceeași soluție în ipoteza în care o astfel de măsură este luată de un organ fiscal pe perioada de desfășurare a procesului penal.

45 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului, secția de contencios administrativ și fiscal la data de 26.07.2016, reclamanta A a solicitat, în contradictoriu cu pârătele Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice – Administrația Județeană a Finanțelor Publice, pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună suspendarea executării Deciziei de impunere nr. x/8.07.2016 privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice, în baza Raportului de inspecție fiscală nr. x/08.07.2016, decizie prin care au fost stabilite obligații suplimentare de plată în cuantum de 349.256 RON, până la soluționarea definitivă a cauzei.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a susținut că aparența de nelegalitate ce conduce la existența cazului bine justificat constă stabilirea în anul 2015 a unor obligații fiscale suplimentare de plată aferente perioadei 01.01.2009-31.12.2009 față de care s-a împlinit termenul de prescripție de 5 ani aplicabil în materie fiscală, termen care începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală, potrivit art. 91 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Prin întâmpinare, pârâta a solicitat respingerea cererii de suspendare invocând faptul că deși excepția prescripției aferente perioadei 01.01.2009-31.12.2009 ar putea reprezenta un motiv al nelegalității, aceasta nu justifică suspendarea executării întregii decizii de impunere, întrucât organul fiscal are posibilitatea să procedeze la executarea deciziei de impunere, parțial, pentru sumele față de care nu a intervenit prescripția.

Din perspectiva analizării condiției cazului bine justificat, instanța de judecată va dispune:

- A. respingerea cererii de suspendare a executării deciziei de impunere, întrucât posibila nelegalitate vizează doar o parte a debitului principal stabilit prin decizia de impunere;**
 - B. admiterea cererii de suspendare a executării deciziei de impunere, cu motivarea că prescripția constatării unei părți din obligațiile fiscale este de natură a crea o aparență de nelegalitate asupra cuantumului sumei stabilite, fiind suficientă pentru existența unui dubiu asupra legalității actului dedus judecării, urmând ca instanța investită cu acțiunea în anulare să stabilească cu certitudine dacă această nelegalitate parțială există și dacă ea este de natură să afecteze în întregul său actul administrativ fiscal contestat;**
 - C. respingerea cererii de suspendare a executării deciziei de impunere întrucât aspectele vizând prescripția obligațiilor de plată sunt chestiuni ce țin de analiza fondului cauzei.**
-

- 46 Soluționând conflictul negativ de competență ivit între Judecătoria Sectorului 4 București și Judecătoria Râmnicu Vâlcea, în legătură cu un proces vizând instituirea interdicției de a înstrăina sau greva cu orice sarcină imobilul apartament, precum și asupra oricărui imobil deținut în proprietate de către pârâți, până la achitarea împrumutului, Înalta Curte de Casație și Justiție, în jurisprudența sa, a reținut că:**
- A. Judecătoria Sectorului 4 București este competentă, deoarece cererea de chemare în judecată se introduce la instanța în a cărei circumscripție domiciliază pârâtul, dacă legea nu prevede altfel, iar pârâtii își au domiciliul în București, chiar dacă aceștia nu au invocat excepția necompetenței;
 - B. dispozițiile art. 131 Noul C. proc. civ. trebuie interpretate în sensul că, dacă pârâtii nu au invocat excepția necompetenței teritoriale, Judecătoria Râmnicu Vâlcea trebuia să constate că este competentă tocmai pentru acest motiv, întrucât prin lege s-a urmărit ca excepția necompetenței teritoriale relative să fie lăsată doar la îndemâna pârâtului, nu și la aprecierea instanței;
 - C. acțiunea dedusă judecătii este o acțiune reală, guvernată de norme cu caracter de ordine publică ce reglementează materia competenței teritoriale exclusive, competență care aparține instanței în circumscripția căreia se află situat imobilul, respectiv Judecătoria Sectorului 4 București, fără a fi necesar ca pârâtii să fi invocat excepția necompetenței teritoriale.
-
- 47 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la 16.03.2019, la judecătoria, reclamanta Asociația de Proprietari X l-a chemat în judecată pe pârâtul Y, solicitând obligarea acestuia la plata cheltuielilor de întreținere aferente perioadei 15.03.2014 – 15.03.2016. Judecătoria a admis în parte acțiunea, obligând pe pârât la plata cheltuielilor de întreținere aferente perioadei 15.03.2014 – 15.03.2015, respingând acțiunea în privința pretențiilor aferente perioadei 16.03.2015 – 15.03.2016. În motivare, s-a reținut că reclamanta a depus tardiv la dosar listele de plată aferente perioadei 16.03.2015 – 15.03.2016, aplicând sancțiunea decăderii în privința acestora, în baza art. 254 alin. 1 Cod procedură civilă.**
- Reclamanta Asociația de Proprietari X a formulat apel, în termen, solicitând schimbarea în parte a sentinței apelate, în sensul admiterii în întregime a acțiunii sale, invocând în susținerea pretențiilor sale toate înscrisurile depuse la prima instanță.**
- Tribunalul, la termenul de discutare a probelor:**
- A. încuviințează proba cu înscrisurile depuse tardiv la prima instanță;
 - B. respinge proba cu înscrisurile depuse tardiv la prima instanță, apreciind ca acestea nu pot fi administrate în apel;
 - C. respinge proba cu înscrisurile propuse, apreciind că acestea nu constituie probe noi în apel.
-
- 48 Prin încheierea din data de 15.06.2016, judecătoria a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depindea soluționarea pe fond a cauzei respective. Prin aceeași încheiere, instanța a dispus suspendarea judecării cauzei, până la pronunțarea hotărârii prealabile.**
- Prin sentința civilă din data de 15.03.2017 judecătoria a admis excepția perimării invocată din oficiu și a constatat perimată cererea de chemare în judecată.**
- În recursul declarat împotriva acestei sentințe, reclamanta a arătat că soluția este greșită deoarece instanța era obligată să repună cauza pe rol din oficiu.**
- Instanța de recurs:**
- A. respinge recursul, arătând că în acest caz redeschiderea judecătii opera doar la cerere;
 - B. admite recursul, arătând că părților nu li se poate reține vreo culpă pentru rămânerea procesului în nelucrare, întrucât repunerea cauzei pe rol trebuia efectuată de instanță din oficiu;
 - C. respinge recursul, arătând că interesul repunerii cauzei pe rol aparține părților, neputându-se pune această obligație în sarcina instanței.

49 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională, analizând sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv” cuprinsă în art.XVIII alin.(2) din Legea nr.2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă:

- A. și-a reconsiderat jurisprudența în raport cu art.XVIII alin.(2) din Legea nr.2/2013, datorită reevaluării standardului de protecție pe care îl asigură art.16 alin.(1) și art.21 alin.(3) din Constituție, în sensul reducerii marjei de apreciere a legiuitorului în domeniul căilor extraordinare de atac și al sporirii garanțiilor care însoțesc accesul liber la justiție în condițiile în care și căile extraordinare de atac reprezintă un aspect al accesului liber la justiție;
- B. a reținut că, din moment ce o judecată parcurge două etape procesuale devolutive (judecata în primă instanță și apelul), stabilirea de către legiuitor a unui prag valoric pentru accesul la recurs nu contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii;
- C. a apreciat că legiuitorul poate institui un tratament juridic diferit pentru exercitarea căii de atac a recursului, reglementând anumite situații în care nu se poate formula recurs, iar acest tratament juridic diferit poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, în virtutea principiului separației puterilor în stat.

50 Prin acțiunea înregistrată pe rolul judecătoriei reclamanta A le-a chemat în judecată pe pârâtele B și C solicitând instanței să dispună obligarea pârâtei B la plata sumei de 100.000 lei și a pârâtei C la plata sumei de 50.000 lei reprezentând contravaloarea lipsei de folosință a terenurilor în suprafață de 1200 m.p. și 297 m.p..

Reclamanta a arătat că printr-o hotărâre anterioară, definitivă, cele două pârâte au fost obligate să-i respecte proprietatea și posesia terenurilor, pârâta B pentru suprafața de 1200 m.p, iar pârâta C pentru suprafața de 298 m.p., astfel că cele două pârâte folosesc terenul fără drept.

Judecătoria a admis în parte cererea de ajutor public judiciar formulată de reclamantă și a dispus reducerea taxei judiciare de timbru datorate pentru cererea de chemare în judecată de la suma de 4105 lei la suma de 1000 lei.

Prin hotărârea pronunțată judecătoria a admis în parte acțiunea, a obligat pe pârâta B la plata sumei de 50.000 lei și pe pârâta C la plata sumei de 25.000 lei reprezentând despăgubiri; a obligat pârâtele, în solidar, la plata către stat a sumei de 3105 lei reprezentând ajutor public judiciar acordat reclamantei.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel pârâtele, invocând greșita lor obligare, la plata către stat a sumei ce a format obiectul ajutorului public judiciar.

Instanța de apel:

- A. a admis apelul, a schimbat în parte sentința apelată, în sensul că a obligat pârâta B la plata către stat a sumei de 1035 lei și pârâta C la plata către stat a sumei de 57, 50 lei;
- B. a respins apelul;
- C. a admis apelul, a schimbat în parte sentința apelată înlăturând din sentință mențiunea privind obligarea pârâtelor la plata către stat a sumei reprezentând ajutor public judiciar acordat reclamantei, reținând că obligația de restituire a ajutorului public judiciar către stat revine reclamantei.